загинути, чей його милостиве око виллить нашу біду і нашу скорб; встаньте кожди на ноги, взнесіть руки до гори, а Бог Всемогущий і милосердний все не опустить.

По приказу Петра кождий з подорожних встав на рівні ноги і взяв руки до гори.

— Боже, Боже, — молили ся всі — помилуй нас і Ти, Боже і Мати, ратуй нас!

Але морські хвилї мов не слухають тої молитви, ніби несуть корабель в море не знати де і в яку сторону. Не то успокоювали люди, як міг, щоби не клопотались і не страхали ся морські хвилї...

— Отже, — каже — Господь Бог від жаркої молитви не хоче свого невинного ухо і неможливою рішучо, щоби молитва з сльозами і от їх виголошена не була вислухана!

І дедве, дедве, удало ся Петрови допровадити до того, що кождий — на його слова успокоїв ся і здав ся на волю Всемогущого.

Тимчасом розлючена буря не устає і море не успокоїть ся; мов той, — бідне, — бідні жертви, — гри невольниці в коробі, в жерці, і чотири дні носить їх по широкім морю.

Пятого дня десь около полудня — удар в корабель одним боком до чогось твердого і здав ся кожному, що остання година вибила! Прекинули ся більше, а то при самім кораблю до берега з якоїсь землі, на котрій вільно було, дико берега мури великого міста.

На рожах кожди всї подорожні повиходили на суху землю. Показало ся, що нїхто нїмецького ушкодженя не потерпів, нїхто не стратив житя.

— Превелика є сила горячої молитви? — замітив Петро.

Тепер прибрілено корабель до берега. Всї подорожні посїдали на землї і очікували коли перестане буря лютити ся, щоби могли у дальшу дорогу відїхати.

Тимчасом буря не устає; море немов кипить ся, морські хвилї немов бісують ся, а гори води аж понад обтяки взносять ся.

Перейшла ніч, настав день, доходило вже до другого вечера; буря таки не устає, всїх розпука обортає.

А тут трохи живности що у кого було, вже мичало ся; кождий вигадує, що треба буде за прошеним хлїбом піти. Але до кого піти? Самі незнані люди, чи [illegible]хають вони їх просьби? А може тут в сїй сторонї які дикуни, що готові їх поубивати або у полон забрати і в страшну неволю віддати, де мусять стати ся рабами? Кождому лише такі думки в голові роять ся.